

Lossen – Ruth 4

(Keil & Delitzsch)

Ruth 4:1-5 Voor wat het feit zelf betreft, was het veld dat Naomi uit nood had verkocht, is het erfelijke bezit van haar overleden echtgenoot, en moet dus naar haar zonen overgaan overeenkomstig de geldende rechtsregel, en in dit opzicht was het dus net zo veel eigendom van Ruth als van Naomi. Uit de onderhandelingen tussen Boaz en de naaste lossen, is het zeer duidelijk dat Naomi het veld had verkocht, dat het erfelijke bezit van haar man was, en dat ze gerechtigd was om het te verkopen. Maar zoals grondeigendom volgens de Israëlitische wet niet overgaan naar vrouwen, maar enkel naar kinderen, en als er geen kinderen waren naar de dichtstbijzijnde familie van de echtgenoot (Num.27:8-11), toen Elimelech stierf ging zijn akker naar zijn zonen, en toen zij stierven zonder kinderen, moest het worden doorgegeven naar zijn naaste familieleden. Daarom rijst de vraag, welk recht had Naomi om het veld van haar man als haar eigendom te verkopen?

De rabbi's veronderstellen dat het veld aan Naomi en Ruth was aangeboden door hun man (vid., *Selden*, de succes. In bona def. c. 15). Maar Elimelech kon zijn erfelijke bezit niet rechtmatig aan zijn vrouw geven, toen hij zoons achter liet toen hij stierf, en zij waren de rechtmatige erfgenamen, en ook Machlon had niet meer bevoegdheid dan zijn vader om zo'n gift te doen. Er is nog steeds minder grond voor de gedachte dat Naomi een erfgename was omdat, zelfs indien dit het geval was, in z'n geheel genomen dit niet van toepassing zou zijn op de onderhavige kwestie, waar het goed in kwestie niet een veld was dat Naomi van haar vader had geërfd, maar het veld van Elimelech en zijn zonen. De echte verklaring is ongetwijfeld de volgende: De wet met betrekking tot de erfenis van het grondbezit van de Israëlieten die kinderloos stierven bepaalde niet het tijdstip waarop zulk een bezit moet worden doorgegeven aan de nabestaanden van de overledene, hetzij onmiddellijk na het overlijden van de eigenaar of pas na de dood van de weduwe, die achterbleef (vid., Num.27:9.).

Ongetwijfeld was het laatste de regel van het gewoonterecht, zodat de weduwe in het bezit bleef van het onroerend goed zo lang als ze leefde, en gedurende heel die tijd had ze het recht om het pand in geval van nood te verkopen, aangezien de verkoop van een veld geen eigenlijke verkoop van het terrein zelf was, maar gewoon de jaarlijkse opbrengst tot het jubeljaar. Bijgevolg zou het veld van de overledene Elimelech, strikt genomen, aan zijn zonen hebben toebehoord, en na hun dood aan de weduwe van Machlon, aangezien Chiljon's weduwe was achtergebleven in haar eigen land Moab. Maar gelijk Elimelech niet alleen met zijn vrouw en kinderen was geëmigreerd en in het buitenland overleden, maar zijn zonen ook met hem in het buitenland waren, en er waren getrouwd en overleden, was het grondbezit van hun vader niet naar hen overgegaan, maar was het eigendom gebleven van Naomi, de weduwe van Elimelech, waarin Ruth, de weduwe van de overledene Machlon, ook een aandeel in had.

Nu, in het geval een weduwe het veld van haar overleden echtgenoot voor de tijd dat het in haar bezit was verkocht, wegens armoede, en een relatie van haar man lost het, was het blijkbaar zijn plicht niet alleen te zorgen voor het onderhoud van de verarmde weduwe, maar als ze nog jong was, ook met haar te trouwen en de eerste zoon uit een dergelijk huwelijk geboren in de familie van de overleden man van zijn vrouw te laten opnemen, om zo het geloste eigendom te erven en de naam en het bezit van de overledene in Israël te bestendigen. Op dit recht, dat op traditionele gewoonte beruiste, baseerde Boaz deze voorwaarde welke hij de nabijere lossen voorlegde, dat als hij het veld van Naomi loste hij ook Ruth moet nemen, met de verplichting haar te trouwen, en door dit huwelijk de naam van de overledene op zijn erfdeel zetten.

Ruth 4:6-13 De lossen erkende de rechtvaardigheid van deze vraag, waaruit we kunnen zien dat de zaak als een bestaand recht in de natie rondging. Maar aangezien hij was niet geneigd was om Ruth trouwen, gaf hij de lossing van het veld op.

Ruth 4 :6-13 *"Ik kan het niet voor mijzelf lossen, tenzij ik mijn eigen erfenis ontsier."* De lossing zou geld kosten, omdat de jaarlijkse opbrengst van het veld zouden moeten worden betaald tot het jubeljaar. Nu, als hij het veld door lossing verwierf als zijn eigen permanent eigendom, zou hij met zoveel zijn eigen bezittingen aan land hebben verhoogd. Maar als hij met Ruth zou trouwen, zou het aldus geloste veld behoren aan de zoon die hij door haar zou verwekken, en hij zou daarom van het geld dat hij had betaald voor de lossing verliezen, alleen maar voor de zoon van Ruth, waardoor hij een bepaald bedrag van het kapitaal van zijn eigen bezit zou hebben onttrokken en in zoverre van zijn waarde verminderd. *"Los gij voor uzelf mijn lossing"*, dat wil zeggen, het veld waarover ik het eerste recht heb om het te lossen.

Ruth 4:7-8 Deze verklaring bevestigde hij door wat in die tijd een gewoonte was om van een recht af te zien. Deze vroegere gewoonte is beschreven in Ruth 4:7, en daar wordt vervolgens de toepassing op de zaak voor ons vermeld. *"Nu, dit was (vond plaats) vroeger in Israël in de lossing en uitwisseling, om iedere transactie te bevestigen: Een man trok zijn schoen uit en gaf die aan een ander, en dit was een getuigenis in Israël."* Van de uitdrukking "vroeger" en ook uit de gegeven beschrijving van de gewoonte in kwestie, volgt dat zij in onbruik geraakt was ten tijde dat ons boek werd samengesteld. De gewoonte zelf, welke onder de Indianen en de oude Germanen bestond, ontstond vanuit het feit dat de vaste goederen in bezit genomen werden door op de bodem te trappen, en vandaar was de schoen uittrekken en aan een ander overhandigen een symbool van de overdracht van een het bezit of het recht van eigendom (zie de opmerkingen over Deut.25:9 en *my Bibl. Archäol. ii. p. 66*). De *Piel* פִּילֵל komt zelden voor in het Hebreeuws, in het onderhavige geval was het waarschijnlijk uit oude juridische uitdrukkingwijzen overgenomen. De enige andere plaatsen waar het voorkomt zijn Eze.13:6; Psa.119:28, Psa.119:106, en het boek Esther, waar het meermaals als een Chaldeese zegswijze wordt gebruikt.